

opusdei.org

»Da bi bili veseli« – prelatovo premišljanje

Glavni vir našega veselja, pravi msgr. Fernando Ocáriz, razlog naše sreče je »v božji ljubezni do nas, ki pa ni katerakoli ljubezen«. Meditacija prelata Opus Dei v velikonočnem času.

30. Apr. 2021

O dogodkih na dan Gospodovega vstajenja piše sv. Janez v 20. poglavju svojega evangelija: »Pod noč tistega dne, prvega v tednu, ko so bila tam,

kjer so se učenci zadrževali, vrata iz strahu pred Judi zaklenjena, je prišel Jezus, stopil mednje in jim rekel: Mir vam bodi!« (Jn 20,19).

Veselje. To je veselje velike noči. Cerkev nas spodbuja, da v tem velikonočnem času obnovimo to veselje v naših dušah, vendar mora to veselje biti tudi nekaj stalnega, saj je Kristus vstal in je z nami vedno.

Malo pred svojim trpljenjem je apostolom rekel: »Kakor je Oče mene ljubil, sem tudi jaz vas ljubil. Ostanite v moji ljubezni! [...] To sem vam povedal, da bo moje veselje v vas in da bo vaše veselje dopolnjeno.« Čudovito je pomisliti, da si Jezus Kristus želi, da smo srečni, da bi bili zadovoljni in bi bilo naše veselje popolno. Pove nam celó svoj namen: To sem vam povedal zato, da bi bili veseli, »da bo vaše veselje dopolnjeno« ... In pravi nam: »Kakor

je Oče mene ljubil, sem tudi jaz vas ljubil« (prim. Jn 15,9-11).

V tem moramo videti najpomembnejši vir svojega veselja, razlog naše sreče: v božji ljubezni do nas, ki pa ni katerakoli ljubezen. On pravi: »Kakor je Oče mene ljubil, sem jaz ljubil vas.« Kar je rekel apostolom, govori tudi vsem nam; ravno zato je hotel, da so te besede zapisane v Evangeliju. To pomeni, da nas ima rad, da nas Gospod ljubi z ljubeznijo, nič manj kot z ljubeznijo, s katero Bog Oče ljubi Jezusa Kristusa.

To je véliki vir našega veselja in to nam govori Gospod: »To sem vam povedal, da bi bili veseli.« V tem je temelj. Zato pozneje sv. Janez v enem od svojih pisem izreče tiste slovesne besede, ki povzemajo izkušnjo apostolov v odnosu do Jezusa, in pravi: »Mi smo spoznali ljubezen, ki

jo ima Bog do nas, in verujemo vanjo« (1 Jn 4,16).

Tako je. In mi, Gospod, ki smo sedaj zbrani pri tej kratki molitvi, hočemo imeti to vero in resnično verjeti v tvojo ljubezen do nas, da bi tako naše veselje bilo popolno; kar tudi pomeni, da bi bilo stalno, da bi bili vselej zadovoljni, kot nas spominja apostol Pavel, ko v nekem svojem pismu zapiše: To je božja volja, da se zmeraj veselite, da ste zadovoljni.

»Učenci so se razveselili, ko so videli Gospoda« (Jn 20,20). In mi – kako lahko vidimo Gospoda, da bi bili veseli kakor njegovi učenci? Vidimo ga z vero, z očmi vere. In na poseben, na prav poseben način ga vidimo v evharistiji, vsakokrat ko stopimo pred tabernakelj v veri, da je tam resnično navzoč Jezus Kristus in da je ostal tam zaradi vsakogar od nas, da je tam zato, da bi se nam dal kot hrana, da bi se mi poistovetili z Njim.

Gospoda gotovo gledamo z očmi vere, zato je tako potrebno, da naša vera raste, in zato je tako dobro, da pogosto molimo kakor apostoli, ki so Gospodu rekli: »*Adauge nobis fidem!*« Pomnôži nam vero, pomnôži nam vero! (Lk 17,5).

Še prav posebej pa sedaj, v tem velikonočnem času: Gospod, pomnôži nam vero v ljubezen, s katero nas Ti ljubiš; da bi bila naša sreča, naše veselje – kot si nam Ti dejal – zares v polnosti uresničeno.

Res je, da ne moremo mimo mnogih razlogov, ki bi nam veselje lahko odvzeli, ki nam ga dejansko skušajo odvzeti: toliko trpljenja ljubljenih oseb, telesne in duševne bolečine, nesreče ...; in sedaj pomislimo tudi na vse trpljenje, ki ga povzroča ta pandemija, ki je prizadela ves svet, ter še na mnoge druge bridkosti in številne razloge, ki nas odvrčajo od veselja. In vendar smo lahko veseli,

moramo biti veseli, če imamo vero v božjo ljubezen. Ampak obenem se tudi zavedamo, da se vera tiče nečesa, česar ne vidimo. Morda velikokrat pomislimo in rečemo: Kako je to mogoče? Zakaj Bog to dopušča? Mnogokrat vse to dopušča, ker je odvisno o človeške svobode, ki ima sicer ogromno vrednost; na svetu je toliko zla, ki je posledica slabo uporabljene svobode. Včasih pa ni tako in takrat ne razumemo, vendar je to trenutek vere, trenutek vere ...

Pomislimo tudi na to, da je znotraj božje previdnosti Gospod od Device Marije in od svetega Jožefa zahteval veliko vero – in imela sta jo! Tudi takrat, ko nista razumela. Ne moremo mimo tistega prizora, ko dvanajstletni Jezus ostane v templju, ne da bi o tem povedal Mariji in Jožefu, ki sta ga vsepovsod iskala. Ni človeka, ki bi razumel, zakaj Gospod tako ravna. Evangelij nam pove, da

sta bila Jožef in Marija zaskrbljena. In tega nista razumela. Izrecno piše v Evangeliju, da sta ga našla in vprašala: »Zakaj si nama to storil?« On pa jima odgovori s presenetljivimi besedami: »Mar nista vedela, da moram biti v tem, kar je mojega Očeta?« In nadalje je zapisano, da Gospoda nista razumela (prim. Lk 2,41-50).

Ne bodimo zaskrbljeni, naj nas ne prevzame tesnoba, kadar ne razumemo božjih načrtov. Človeško gledano bi nam to marsikdaj lahko odvzelo veselje. Ne delajmo si skrbi, vrnimo se nazaj, prizadevajmo si ponovno osvojiti svoje veselje (kajti verjetno se bo kdaj zgodilo, da ga bomo izgubili). Veselje ponovno pridobimo z dejanjem vere, z dejanjem vere v božjo ljubezen, vere v to, da je Bog z nami. *Dominus tecum*, Gospod je s teboj, je rekel angel Devici Mariji (prim. Lk 1,28). In tudi nam Gospod govori, da je vedno

z nami: »Jaz sem z vami vse dni do konca sveta« (Mt 28,20). To je rekel apostolom in to pravi nam.

Biti moramo zadovoljni in si za to prizadevati. Ne s površinskim veseljem, še manj pa z veseljem, ki bi bilo neracionalno, ki ne bi poznalo resničnosti. Če je veselje zakoreninjeno v božji ljubezni, potem je združljivo s križem. Na misel mi prihajajo besede svetega Jožefmarija, ki nas je spominjal, da ima veselje »korenine v obliki križa« (*Kovačnica*, št. 28). Predvsem Kristusov križ, ki nas je odrešil, nam omogoča, da v sebi ohranjamo vero, ljubezen, in navsezadnje nam daje možnost za pristno veselje. Tu je vir našega veselja: v Kristusovem križu.

Zato sta tudi trpljenje in bolečina v našem življenju lahko izvir veselja, ki se razširja na druge ljudi: to je veselje, ki nikdar ne more biti nekaj sebičnega, individualističnega.

Dejansko se pristno veselje – tudi povsem človeško veselje, ki je nekaj dobrega – že samo po sebi širi.

Veselje stremi k temu, da se prenaša naprej. In globoko duhovno veselje se na druge, na ljudi v naši bližini prenaša z nasmehom, z dobro voljo, s pripravljenostjo pomagati, z zanimanjem za druge. Na ta način – kot je rad govoril sv. Jožefmarija – lahko vsi postanemo oziroma se trudimo postati *sejalci miru in veselja*, kljub našim omejitvam in našim lastnim napakam.

Zares smo lahko sejalci miru in veselja za osebe v naši bližini, lahko pa s pomočjo molitve sejemo mir tudi po vsem svetu. V svojo molitev lahko vključimo ljudi vsega sveta, da bi bili srečni, da bi ljudje znali najti veselje tudi na križu, in vse to lahko čutimo kot nekaj zelo svojega: *svet je naš*.

Spomnimo se na psalm številka 2, ki na preroški način o Jezusu Kristusu

pravi: »Dam ti narode v dediščino« (Ps 2,8). Nam, še posebej kristjanom, je Bog v Jezusu izročil svet v dediščino. In dana nam je odgovornost, da kot nekaj zelo svojega čutimo tudi trpljenje tistih, ki jih ne poznamo, vse do zadnjih kotičkov zemlje, da bi s svojo molitvijo mogli sejati veselje tudi tam, kamor fizično ne moremo priti.

Sveta Devica Marija – lahko si predstavljamo, da je bila vedno vesela, ko je bila kot Božja Mati navdana s polnostjo milosti. In vendar je morala veliko trpeti. In je zgled tega, da je mogoče tudi v trpljenju biti srečen, seveda z božjo pomočjo, tako da Ga prosimo za pomoč. Je zgled od tistega trenutka, ko se Otrok izgubi in je najden v templju, in vse do trenutka pod križem.

Prosimo Marijo – njo, ki jo pri litanijah imenujemo *začetek našega*

veselja –, naj nam pomaga biti veseli in naj z njeno priprošnjo in materinskim posredovanjem pridobimo več milosti, več moči, večjo vero – zlasti vero v božjo ljubezen do nas. Na ta način naj v tem velikonočnem času raste veselje v naših dušah in se nadaljuje skozi vse leto, da bi ga mogli prinašati vsem osebam v naši bližini in s pomočjo molitve tudi ljudem na vseh koncih sveta.

Foto: Daniele Monteleone, The Risen Christ Appears to His Mother, 1600

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/da-bi-bili-veseli-prelatovo-
premisljevanje/](https://opusdei.org/sl-si/article/da-bi-bili-veseli-prelatovo-premisljevanje/) (10. Apr. 2026)